

SETKÁVÁNÍ

prázdniny 2002 ročník IV

číslo

7

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

SBOROVÁ SHROMÁŽDĚNÍ

červenec - srpen 2002

7. července <i>6. po Trojici</i>			9.00	ČK	Olga Tydlitátová	9.00	BD	Jiří Malý
			14.15	Rych	Olga Tydlitátová	13.45	Tiš	Jiří Malý
14. července <i>7. po Trojici</i>			9.00	ČK	Olga Tydlitátová	9.00	BD	Jiří Malý
21. července <i>8. po Trojici</i>			9.00	ČK	Karel Čápek	9.00	BD	Jaroslav Vitek
			14.15	Rych	Olga Tydlitátová	13.45	Tiš	Jaroslav Vitek
28. července <i>9. po Trojici</i>			9.00	ČK	Jiří Gruber, I/P	9.00	BD	Jiří Malý
4. srpna <i>10. po Trojici</i>			9.00	ČK	Jiří Gruber	9.00	BD	Jaroslav Vitek
			14.15	Rych	Jiří Gruber	13.45	Tiš	Jaroslav Vitek
11. srpna <i>11. po Trojici</i>			9.00	ČK	Olga Tydlitátová	9.00	BD	Jaroslav Vitek
18. srpna <i>12. po Trojici</i>			9.00	ČK	Lubomír Hána	9.00	BD	Jiří Malý
			14.15	Rych	Olga Tydlitátová	13.45	Tiš	Jiří Malý
25. srpna <i>13. po Trojici</i>			9.00	ČK	Jiří Gruber	9.00	BD	Jaroslav Vitek
1. září <i>14. po Trojici</i>			10.00	ČK	Olga Tydlitátová I/P	9.00	BD	Jaroslav Vitek
			14.15	Rych	Olga Tydlitátová, I/P <i>zahájení školního roku</i>	10.30	Kuř	Jaroslav Vitek
						13.45	Tiš	Jaroslav Vitek

LEGENDA: BK *Betlémský kostel*
ČK *Červený kostel*
Rych *Újezd – Rychmanov*

BD *Blahoslavův dům*
Tiš *Tišnov*
Kuř *Kuřim*

týden ve sboru

Brno I

18.30 - staršovstvo 9. 9.

Brno II

Pondělí

18.30 – schůze staršovstvo (9.9.)

Úterý

15.00 – služby Boží v DD věstonická

19.30 – třicátníci (6.8., 3.9.)

Středa

13.00 – služby Boží v Diakonii Hrnčířská

13.00 – služby Boží v Diakonii Hrnčířská

15.00 – kavárnička

Sobota

9.30 – služby Boží v DD Kociánka
(13. a 27.7, 10. a 24.8., 7 a 21.9.)

Neděle

10.00 – setkání při kávě a čaji

10.00 – setkání v Blahoslavově domě při
kávě a čaji

Úřední hodiny:

úterý – pátek: 9 -12 hodin

Úřední hodiny:

pondělí – pátek: 8.30 – 11.30

Bratr farář Jiří Gruber nebude přítomen:

24.6. – 21.7. - dovolená

29.7. – 4.8. a 12.8. – 19.8. - Blažkov

bratr farář Jaroslav Vítek nebude přítomen:

1.7. – 13. 7. a 11.8. – 23.8. dovolená

Sestra farářka Olga Tydlitátová nebude přítomna:

29.7. – 11.8. a 2.9. – 6.9. - dovolená

s e t k á v á n í brněnský evangelický měsíčník

VYDÁVAJÍ SBORY ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ BRNO I A BRNO II.

Internet: <http://setkavani.hyperlink.cz>. **Odpovědní redaktoři:** Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. **Na čísle spolupracovali:** Marek Baláš, Dr. Jan Franců, Jana Kovářová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Dr. Eva Šimková, Dr. Blahoslav Šimek a externí spolupracovníci. **Registrováno** pod číslem MK ČR E 12109. Vychází 10× ročně poslední neděli v měsíci. Časopis lze objednat na adrese sboru ČCE Brno I. Na stejnou adresu je možno posílat i literární příspěvky. **Doporučená cena** jednotlivého čísla **12 Kč**, pro předplatitele **10 Kč**. **Adresa sboru ČCE Brno I:** Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 05/42211453, email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.berolina.cz/ccebrno>. **Adresa sboru ČCE Brno II:** Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 05/41 21 24 69, email: evsboii@iol.cz.

Z hlubokosti

Dobrořeč duše má Hospodinu.

Žalm 103, 1

Mé srdce před Tvým majestátem klečí,
když prosbu k Tobě zdvím v rukou křeči
a za život vzlyk písně dobrořečí.

Žít s Tebou Tobě, Tebou k Tobě stoupat,
zřít vnikat den do černých noci doupat,
pít vůni květů z nerozvitých poupat!

Prst Tvoji vůle cítit v duše dřeni,
nést v těla urně skrytý úžas zření,
vjit v ticho služby tichem usmíření.

Žít: ptát se slovem, pročištěným bázní,
vsát do žil povel, v odpověď-li zazní,
růst pod oblohou blaženství a strážní...

Mé srdce před Tvým majestátem klečí,
když blížím se Ti v spjatých rukou křeči
a za život Ti život dobrořečí.

Marie Rafajová

*Ze sbírky Čekání.
Modlitby a meditace
z let 1938 - 1945*

30. synod Českobratrské církve evangelické

se sešel ke čtvrtému zasedání v Praze ve dnech 23. – 26. května. Jako velická většina synodů využíval pohostinnosti českobratrského evangelického sboru na Vinohradech.

Očekávalo se, že 4. zasedání bude poslední zasedání tohoto 30. synodu, a v přípravě bylo pojednáváno jako zasedání tématické. Téma: Co očekávají sbory od svých kazatelů? Co očekávají kazatelé od svých sborů? Došlo však k něčemu, co sice nebývá tak docela neobvyklé, ale bývá to vždycky nepředvídatelné. Téma, které se před delším časem jevilo jako velmi aktuální a schopné zaujmout poslance synodu, v průběhu jednání došlo spíše vlažného zájmu. O to zajímavější bylo seznámení se sociologickou studií o tomto předmětu (očekávání sborů od kazatelů), vypracovanou podrobně a shrnující řadu zajímavých zjištění. Lze doufat, že ji zájemci ve sborech budou mít za čas k dispozici.

I tentokrát byla značná část jednání věnována hospodářským záležitostem. Už jsme se naučili, že je to nezbytnost a že hospodaření církve nesmí být v žádném případě pokládáno až za jakousi druhotnou záležitost. Všude ve světě, kde jsou alespoň trochu ustálené hospodářské poměry, má církev plno starostí, jak hospodařit moudře a odpovědně. Kdo aspoň poněkud ví, jak Nový zákon vypráví o počátcích církve, vzpomene si, že to tak bylo už tehdy.

Z pravidel Písma pro život církve vycházelo a vracelo se k nim projednávání dokumentu, který začal 30. synod připravovat už po svém začátku. Je to dokument o vztahu křesťanů a Židů. Jeho návrh byl již před časem předán k posouzení sborům. Po závěrečném rozhovoru a posledních úpravách jej synod přijal.

Na pořad jednání se nutně dostaly i otázky kolem česko-německých vztahů. ČCE se tu už několikrát projevila. I tentokrát k nim synod vydal prohlášení, které by si zasloužilo víc pozornosti, než se mu ve veřejnosti dostalo. Synod se rovněž zabýval současnou situací Diakonie a přijal k ní prohlášení, které zveřejnil spolu s dopisem střediskům Diakonie, jejich pracovníkům a klientům.

Záležitosti členů církve odvolávajících se proti rozhodnutí celocírkevní pastýřské rady si vynutily několik uzavřených jednání a zároveň způsobily, že běžnou agendu synodu nebylo možné zvládnout během připravených sedmi pracovních jednání. Obtížnost rozhodování vedla některé z delegátů synodu k podání návrhu na obnovení řízení o ustavení církevního soudu. Návrh byl s potleskem přijat.

Předkládám sobě i trpělivému čtenáři otázku, zda jsou dobrá řešení, která i tak moudré shromáždění jako je synod ČCE přijme pod tlakem vnitřních nesnází. Jakou by mohl mít soud v Českobratrské církvi evangelické pravomoc? A jaká by asi byla vymahatelnost rozsudků? – Naopak se zdá být jisté, že v církvi bude nezbytný výbor, který by byl vybaven pravomocí s konečnou platností vykládat církevní zřízení a řády.

Kvůli nemožnosti projednat všechny úkoly čtvrtého zasedání synodu byl přijat návrh na svolání mimořádného zasedání. Zasedání má být svoláno na 7. září t.r.

přečetli jsme za vás

Současný svět začal 29. května 1919, kdy se potvrdila pravdivost nové teorie vesmíru: teorie relativity. (Str. 7) ... Začátkem dvacátých let se poprvé mezi obyčejnými lidmi začal objevovat názor, že žádné absolutní hodnoty nejsou. A že to platí nejen o času a prostoru, ale i o dobru a zlu a vědění a vůbec o všech hodnotách. Relativita se začala omylem - a možná osudově - zaměňovat za relativitismus.

Geniální objevy rozhodují, ať v dobrém či zlém, o osudech národů daleko víc než státníci a vojevůdci. Galileův empirismus byl kvasem přírodní filosofie sedmnáctého století, která vedla k vědecké a průmyslové revoluci. Newtonova fyzika tvořila rámec osvícenství osmnáctého století a přispěla tak k zrodu nacionalismu a revolučních hnutí. Darwinovo učení o přežití nejschopnějšího se stalo základním kamenem marxistického pojmu třídního boje a hitlerovského rasismu... A tak i reakce široké veřejnosti na Einsteinovu relativitu byla jednou z hlavních složek, které formovaly historii dvacátého století. Byl to nůž, který v rukou nic netušícího vědce pomohl odříznout společnost od tradičních kořenů křesťanské víry a morálky. (Str. 11)

Zahraniční komunisté (mnozí uprchli z nacistického Německa), kteří v Moskvě hledali azyl, byli také likvidováni, a to v hojném počtu. Patří mezi ně Béla Kún a většina maďarských komunistických předáků, skoro všichni významní polští komunisté, všichni hlavní představitelé jugoslávské strany kromě Tita, známí bulharští komunisté Popov a Taněv, souzení v Lipsku s Dimitrovem (který unikl čistou náhodou), všichni Korejci, mnoho Indů a Číňanů a komunističtí vůdci mnoha dalších zemí. (Str. 299)

Hitlerův příklad (noc dlouhých nožů - likvidace příslušníků SA) byl nepochybně silným popudem k Stalinově velké hrůzovládě a ruští agenti přejímali horlivě všechno, čemu se ještě mohli od gestapa a esesáků přiučit. Ale bylo tomu také naopak. Systém koncentračních táborů importovali nacisté ze Sovětského svazu. ... Už koncem roku 1933 jich mělo nacistické Německo na stovku. Ale v každé době, dokonce i v letech 1942-45, kdy vrcholil vyhlazovací program SS, bylo sovětských koncentráků daleko víc a předčily nacistické nejen rozlohou, ale i počtem vězňů. ... Nápis z kovových písmen nad tábory v kolymské oblasti zněl: "Práce je větší cti, zdatnosti a hrdinství". Bylo to stejně klamavé jako jejich nacistická napodobenina nad bránou v Osvětimi: "Arbeit macht frei". (Str. 300-301)

Paul Johnson: Dějiny dvacátého století, Rozmluvy, Praha 1991; vybral J. Franců.

Ted' jsem v situaci, kdy mám doma čtyři pubertáky a jednoho pětiletého velice milého, ale děsí mě, jak to bude s ním za deset let. Já mám dvě děti v pěstounské péči. Děti jsem si vzala, protože si myslím, že tu nejsme jenom proto, abychom brali, ale abychom dávali. Je lepší udělat jednu konkrétní věc, skutek, než megalomanské projekty různých nadací. Tím nechci říct, že všechny nadace jsou podvodné, ale jsou i podvodné. Pro mě byl tohle nejlepší způsob, jak splatit svůj dluh životu. A teď se dívám, jak hledají všichni pohromadě své místo na světě. Myslím, že tohle je pro rodiče hrozně těžké, nechat je chybovat, aby si našly svoji cestu. Musím říct, že já už ty děti opravdu nerozlišuji, já už neřeším problémy, jestli mě zlobí osvojené dítě, nebo moje. Každé dítě zlobí.

Z rozhovoru s Veronikou Žilkovou, Nový prostor č. 97/2002; vybrala E. Šimková.

přečetli jsme za vás

Trapističtí mniši v Čechách

Řád trapistů (oficiální název Řád cisterciáků přísné observance) je u nás poměrně málo známý, jeho mniši se angažují zcela odlišně od řádů, na které jsme si v Čechách stačili jakž takž zvyknout: nepomáhají v osobním nasazení chudým a slabým, nešíří víru na misiích. Krátce: nepomáhají lidem fyzicky, protože víra se šíří i neviditelně, modlitbou a kontemplací. Základem trapistického řádu je bezeslovné, tiché vnímání Boží přítomnosti v nepřetržité modlitbě. Mniši nemají kousek soukromí, veškerou činnost provádějí společně, spí na strohých kavalcích a nesmí spolu mluvit. Povoleny jsou jen jakési technické poznámky, ale je běžné, že nepadne třeba týden ani slovo. Cílem je klid pro vnitřní modlitbu. Důležitou součástí tohoto klidu je i okolní prostředí. Místo kolem nich musí být dostatečně tiché, krásné a zároveň praktické.

A právě takové místo našel řád v západních Čechách, uprostřed téměř panenských lesů a luk nedaleko Kralovic. Právě sem byla vyslána skupina českých trapistů z mateřského kláštera Sept-Fons ve Francii, aby zorganizovali přestavbu zdevastovaného, leč překrásného a historicky vzácného barokního statku Nový Dvůr. Jakýmsi vedoucím stavby byl ustanoven Karel Satoria, kterého mnozí známe z jeho působení na Vrbici a později v Brně na Petrově. Od r. 1992 je členem řádu trapistů v Sept-Fons. Podle návrhu anglického architekta Johna Pawsona a pod odborným vedením Jana Soukupa, architekta z Plzně, se ruiny statku od r. 2000 pomalu mění ve vysněný klášter.

Jak citlivě a cílevědomě oba tvůrci ke stavbě přistupují, vyjadřují nejlépe jejich vlastní slova. Jan Soukup píše: V posledních desetiletích Nový Dvůr pomalu mizel z líbezného krajiny západních Čech. Původně to byl zemědělský areál kláštera v Teplé. Jako neužitečný byl odložen arogantní komunistickou mocí, která si nevážila člověka, ani duchovních a materiálních hodnot jim svěřených. A přitom dvůr patřil ke stavbám, které dokonale plnily svou funkci, postaven s velikou péčí a umem v barokním uměleckém vzepětí poloviny 18. stol. Předpokládá se, že nejvýznamnější část areálu vytvořil Kilián Ignác Dienzenhofer.

A architekt Pawson říká: "... Cílem je vytvoření prostředí, v němž lze nalézt naprostý soulad mezi architekturou a společenstvím..., umožnění dalším generacím mnichů v Novém Dvoře učinit Boha středem svého života i já mohu vyjádřit jen své zadostiučinění nad tím, že jsem v tom mohl sehrát svou roli."

Že taková rekonstrukce barokní památky přijde na pěkné peníze, to potvrzuje Karel Satoria. "Dvaceti miliony, tedy pětinou přispěl na stavbu Nového Dvora domovský klášter v Sept-Fons, dva a půl milionu dalo české ministerstvo kultury. V Česku máme mezi věřícími asi dva a půl tisíce drobných přispěvatelů, hodně peněz přichází z Belgie nebo Francie. Mezi firmami, které přispívají, je i řada českých. Zrovna teď nemáme na kontě příliš peněz, ale věřím, že stavba bude do dvou let kompletně hotová. ... Již dnes se na sto dvacet hektarech luk pase stohlavé stádo krav a do budoucna chtějí mniši ten počet minimálně zdvojnásobit. Po vzoru mateřského kláštera Sept-Fons se totiž chystají vyrábět ekologické potraviny z obilných klíčků... Ať už budeme dělat cokoli, jisté je, že tahle zem klášter jako je náš potřebuje."

Podle rozhovoru s Karlem Satoriou, uveřejněného v Respekt, a materiálů ze Sept-Fons zpracovala L. Marková

S vděčností vzpomínám...

S bratrem farářem Jiřím Staňkem rozmlouvá PhDr. Eva Šimková.

Povězte, bratře faráři, něco o svém dětství. Bylo asi jiné než dětství dnešních školáků.

Já jsem se narodil na Slovensku, v Košicích. Tatínek byl zaměstnancem ředitelství dráhy, a tak až do páté třídy, do jeho smrti, jsem tam žil. Maminka po mém narození onemocněla těžkým revmatismem, a tak mě odstěhovali na Vysočinu, odkud rodiny mých rodičů pocházejí. A tam u dědečka, tatínka mého otce (to byli zemědělci, měli hospodářství v osadě v lesích u Žďáru, která se jmenuje Šlaghamry), tam jsem do svých šesti let nejvíce pobýval. To byl můj vysněný dětský ráj, tam jsem si zamiloval venkovský způsob života a hlavně zvířata, koně. Dědeček šlaghamerský a babička byli ještě takoví reformovaní helvíti, řekl bych. Oba uměli výborně německy a měli sedm dětí.

Ale do první třídy jste už chodil v Košicích?

Ano, a v těch Košicích jsem dostal vynikajícího učitele. Byl to evangelík z Myjavy, pan učitel Daniel Vrana. On si vzal za manželku Češku, taky učitelku, a ta mě učila náboženství a kreslení. Bylo to po první světové válce, nás bylo ve třídě čtyřiačtyřicet z osmi národností. Dovedete si asi představit, jakého bylo potřebí umění tuhle mezinárodní klukovskou společnost nějak ovládnout. A pan učitel to uměl.

Takže jste se naučil slovensky, maďarsky?

No, to byla mezinárodní řeč: cigánsky, maďarsky, polsky, trochu ukrajinsky, prostě od každého něco. Ta škola se mně líbila už pro to, jak pan učitel zahajoval vyučování. Tehdy úroveň hygieny ve venkovských rodinách, ale i ve městě byla velmi chatrná, takže vyučování se začalo tím, že pan učitel přišel první do třídy, vzal si housle, stoupl si u otevřených dveří a začal hrát písničky – národní nebo šlágry. A my jsme chodili, vždycky jsme se uklonili a řekli: “Dobrý den, pán učitěľ,” a potom začalo umývání, česání, nošení a vynášení vody. To se nám ohromně líbilo. Firmy jako byl Otta (Rakovník), Thymolin a Pilnáček posílaly bedýnky s mýdly, zubními pastami a kartáčky, a to všechno se první hodinu učilo. My, co jsme byli trochu umytí, jsme pomáhali, a tím se vytvořila taková rodinná atmosféra, a pak se tedy mohlo vyučovat. Pan učitel byl velice spravedlivý, ale vládla rákoska, dvakrát napomenul, po třetí se však už muselo jít s nataženou rukou.

Ale to muselo bolet.

Byl mezi námi zákon, že slzy třeba mohly vytrysknout, ale ruka nesměla uhnout. A ještě jedna věc. Pan učitel znal všechny rodiny, do všech přišel, aby viděl, jaké je rodinné zázemí.

Ale na Slovensku jste nezůstali.

Po tatínkově smrti jsme se s maminkou přestěhovali do Žďáru. Ještě bych chtěl zmínit jednu věc. Tatínek byl veliký čtenář a kupoval u Laichtřů celou knihovnu – tu mám – filosofy, všechno možné, co se u Laichtřů vydávalo. Když ale zemřel, tak po něm zůstalo přes dva tisíce korun dluhů a maminka nevěděla, jak to splatit. Tak starému panu Laichtrovi napsala, že by to nemohla splatit a jak to má udělat, a on jí odepsal - nevím, jestli by se to stalo dnes –, aby ty knihy nechala pro syna a poslala mu dvě stě korun. To bylo úžasné, že? Víte, když dnes na to vzpomínám, na tu dobu po první světové válce, jak byli všichni - učitelé, úředníci, vojáci, dělníci - zapálení něco dokázat, udělat, zlepšit, budovat, pak na to s vděčností vzpomínám.

Žďár - to bylo docela jiné prostředí, ne?

Ve Žďáře už to pro mne nebylo tak jednoduché, já jsem neuměl česky a přišel jsem do páté třídy. Čeština byla pohroma. Kde jsem měl napsat tvrdé y, psal jsem měkké i, znal jsem trojír, dvojír a do všeho jsem pletl cizí slova – to víte, pro ostatní kluky jsem byl terčem. Ale vyřešilo se to. Byl jsem v té době druhý největší ve třídě, takže jsem se párkrát popral a kluci mě přijali. Jenom ty diktáty, to byla pětka na pětku a byla to pro mě tragedie, protože na Slovensku jsem měl dobré známky. Až teta Filuška, sestra mé maminky, poprosila pana učitele Vápeníka, aby mě přiučoval češtině, a já jsem to za třičtvrtě roku dohnal a mohl jsem udělat zkoušku na gymnázium tady v Králově Poli. Ale do gymnázia jsem začal chodit v Tišnově, protože babička žďářská, mamčinčina maminka, tam měla bratra. Pravý studentský život však pro mě nastal, až když jsem začal chodit na Třetí reálné gymnázium v Brně – mělo odbočku na reálce na Antonínské.

Čemu jste se věnoval?

Chodil jsem do skautu, skauting mně dost dal v těch letech. Chodívali jsme skautovat po družinách až pod hrad Veveří; to ještě nebyla přehrada. Cvičil jsem taky v Sokole Brno I - tam jsem měl řadu vynikajících cvičitelů a přátel: prof. Páč, prof. Potoček, a potom ještě ti naši olympionici Gajdoš a mistr Evropy v boxu. Nás bylo ve cvičení sto, měli jsme deset družstev. Hrál jsem závodně hokej, ligu, za Sokol Brno I. A taky jsem chodil k panu seniorovi dru Viktoru Hájkovi na náboženství a na konfirmační cvičení. A jednou, měli jsme nějaké skautské závody, měla být konfirmace a já jsem na konfirmaci nepřišel. Vrátil jsem se domů ze závodů a maminka už stála za dveřmi, a jak to... Ona totiž moje sestřenice Anička, která byla provdána za profesora Jandu a měla mě v duchovní péči, byla ve shromáždění a viděla, že já tam chybím. Bylo nás 92 a já jsem chyběl.

Vy jste zapomněl na svou konfirmaci?

Uniklo mně to, i když jsem do konfirmačního cvičení pečlivě chodil. Mamince to bylo moc nepříjemné, ona nebyla evangelička, ale tohle respektovala a inklinovala, řekl bych, k takovému vlasteneckému pojetí. Pro ni Hus, naše dějiny reformační, Masaryk, mnoho znamenaly a vše se bralo vážně. Mě to hrozně mrzelo. Tak za panem seniorem - a já jsem měl odvahu panu seniorovi říct, že nám neřekl neděli, kdy bude konfirmace. On se jen usmál a povídal: "Uděláme to tak, že Jiřík přijde do schůze staršovstva, já ho tam vyzkouším z katechismu a bratří starší se k tomu vyjádří." Já jsem trnul hrůzou, že mě nepřijmou do sboru, plakal jsem v noci a přemýšlel, co by se se mnou stalo, kdybych nebyl evangelík. Pro mne to všechno mnoho znamenalo.

A jak to dopadlo?

Tak jsem se naučil Heideberský katechismus i s těmi biblickými odkazy a šli jsme s maminkou do toho malého sálu v Blahoslavově domě, do presbyterny. Bratří presbyteri a sestry presbyterky už tam seděli a bratr senior řekl, že jsem chodil pilně, ale že se stalo to, že jsem opomenul přijít na konfirmaci. A teď jsem čekal s hrůzou, jak mě budou zkoušet. Vstala jedna šedovlasá sestra, celá v černém, přišla ke mně, objala mě, dala mně pusu a řekla "Seš přijatý!"

Tak to dobře dopadlo. A vy jste zažil ještě slavnou éru Dorostu.

Po konfirmaci pro mě začal nový život právě v Dorostu. V Dorostu jsme tehdy měli velikou svobodu tvořit, takže jsme měli svůj časopis Naše zájmy, měli jsme recitační kroužek, pěvecký kroužek, písmačky kroužek, podnikaly se všelijaké výlety, čili žilo se intenzivně. Míla Michal a Jenda Firbas na nás měli veliký vliv. Byli to opravdu gentlemani a vedli nás k tomu, abychom se k dívkám chovali gentlemansky.

Kdy jste se rozhodl pro teologii?

Od mládí jsem měl touhu studovat zvěrolékařství, mým ideálem bylo chovat a léčit koně. Před maturitou jsem si podal přihlášku na veterinu, ale přišel Hitler a vysoké školy byly zavřené. Dorost měl bratrské vztahy k sázavskému sboru, protože ze sázavského sboru řada studentů byla v Brně a v našich rodinách. A tak ty prázdniny po maturitě nás asi dvacet jelo na týden do Sázavy. Byli jsme po rodinách a dělali jsme výlety do okolí na kolech. Já jsem byl pozván na faru k bratru seniorovi Pokornému a on se mě jednou k večeru, když jsme tak seděli

u stolu zeptal, jestli bych nechtěl studovat teologii. Na to jsem se neodvažoval a tak jsem řekl, že se musím zeptat a poradit doma a že upřímně řečeno se na to necítím a nikdy duchovně nejsem. Maminka se po druhé provdala, můj nevlastní otec byl tady v Brně přednostou na nádraží, a ten byl úplně proti. Tak jsem pak na doporučení bratra seniora dělal eléva v lékárně U Libuše v Židenicích. Tam byla evangelická lékárna, kde starý pan lékárník, ráno než začali pracovat, měl se zaměstnanci vždy chvíli, přečetl z bible, pomodlil se, a pak šli každý po své práci. V té době už nežil, ale ta tradice tam zůstala. Ale tehdy jsem se už rozhodl, že se na tu teologii odvážím. Jednou v neděli při kázání bratra seniora Pokorného jaksi to vnitřní povolání ke mně přišlo. A bratr senior mi řekl: “Víš, Jiříku, nejlépe, kdybys od maminky mohl dostat svolení, to hraje velkou roli v životě. Ale jestli ses rozhodl tou cestou za Kristem jít, i kdyby to nedopadlo, tak přijed”. To už byl jedenačtyřicátý rok. Maminka asi cítila, že já nejsem v té lékárně spokojený, ony maminky to vycítí, a představte si, že já jsem si nachystal kufr a to odpoledne před odjezdem maminka žehlila prádlo, zadívala se na mě a říká: “Ty bys do té Sázavy chtěl jet, víd? Tak já tě pouštím!” To mi spadl další kámen se srdce.

Ale to byl Protektorát, válka - život rozhodně nebyl snadný.

V Sázavě na faře to pro mne byl nový způsob života. Manželé Pokorných měli krásné křesťanské manželství a vzácná chvíle byla, když jsme se vždycky večer scházeli v jednom pokoji a po večeri se četlo, zpívalo. Bratr senior hrál na harmonium, zpívaly se písně, četlo se z bible a potom se poslouchaly zprávy. On měl auto, tak na autobaterii měl napojené rádio a poslouchal se rozhlas. Frontu sledoval ve velkém německém světovém atlase. Seniorovi mě měli tak trochu jako svého syna, sami děti neměli. Já jsem tam učil na školách náboženství, od farního úřadu jsem dostal na osmerce potvrzení, že jsem učitelem a razítko. Neměl jsem “kennkartu” a pracovnímu úřadu jsem unikl tím, že jsem měl kamaráda - taky evangelíka -, který byl na pracovním úřadě u kartotéky, a když byly odvody ve Žďáře, tak jsem tam musel jít a on mě vždycky přesunul. Ale později už to taky nešlo. Nakonec řekl, že musím utéct, že už mi nemůže pomoci.

Co jste pak dělal? To musela být zlá situace.

Ale mezitím se stalo, že na manžela mé sestřenice Aničky Jandové, prof. Jandu, byl vydán zatykač. Byl členem odbojové skupiny Obrana národa, byl fyzik a ve vojenství pracoval na nějakých takových věcech. Anička měla malé děti a měla na pomoc z Vysočiny jednu dívku. Ta viděla, že gestapo přijelo před jejich dům v Brně, utíkala to Jandovi říct a ten se už domů nevrátil a prvním vlakem zmizel na Vysočinu. Dojel do Hamrů a šel v Dolních Hamrech do školy, tam byl vzácný pan učitel Sobotka – to byl vlastenec, a poskytli mu zde první útulek. Potom ho ale pan učitel dovedl do Sázavy na faru, a tady mohl Janda taky chvíli pobýt. Prosil bratra seniora, jestli by mu mohl opatřit nějaký falešný křestní list, aby si mohl sehnat další listiny, a tak se nějak skrýtl. Shodou okolností bratr senior našel založený křestní list nějakého bratra Musila, nevím už, z které byl obce, a zrovna to tak věkem i vším ostatním souhlasilo, tak mu to dal a Janda se tím zachránil a mohl si vyzvednout doklady. Z té fary ho pak bratr Janáček a bratr Stehno dovedli na Branty k Ondrům a tam taky nějakou dobu pobyl. Asi půl roku byl na práci v Rakousku a pak pracoval v Novém Veselí u Žďáru u pana Pohanky v lihovaru. Celou válku se skrýval a Anička byla zavřená u Kyjova v tom koncentráku ve Svatobořicích.

Já jsem ji znala, po válce byla profesorkou na Třetím reálném gymnáziu. Byla také členkou sboru v Blahoslavově domě. Začátkem devadesátých let choďovala do shromáždění i na Pellicovu a do biblických hodin na Opletalovu. Ráda na ni vzpomínám. Ale vraťme se, bratře faráři k válečným událostem na faru v Sázavě.

Bratr senior pomohl takto jako Jandovi ještě několika lidem, dokonce jednomu dělnickému předákovi, který byl komunist. Nakonec ho udal slepý katolický varhaník ze sousední obce. Napsal ministrovi Emanuelu Moravcovi, a ten to dal vyšetřit gestapem. V sousední vesnici, Velké Losenici, byla četnická stanice, kde byli ještě legionáři (a jeden mladý kolaborant, ale to se o něm vědělo), a ti dali tři dni před zatčením avízo, že gestapo přijde bratra seniora zatknout. Jenže bratr senior nebyl doma, byl v Praze. Za války se totiž nesměly konat synody,

ale dojednalo se, že se bude scházet synodní zastupitelstvo, což byli senioři a seniorátní kurátoři; ohromně se to v církvi osvědčilo a myslím, že se doposud málo zhodnotila skutečnost, že se nic neprozradilo: že všichni zůstali věrni a senioři i kurátoři obstáli. Tak právě senior Pokorný byl v té době na synodním zastupitelstvu v Praze a já jsem jel za ním vyřídit, co se děje a co je domluveno. Myslím, že sestra seniorová a taky bratr Kejř v Novém Městě vyjednali, že pro bratra Pokorného bude připravena ilegality. Já jsem to tedy tenkrát vyřídl, ale bratr Pokorný říkal, že nemůže. Tak se domů nevrátil a sám se přihlásil na gestapu.

A co bylo s vámi?

Já jsem potom musel za Sázavy utéct, neměl jsem kennkartu, nebyl jsem v rajchu, ačkoliv můj ročník byl už nasazený, a tak jsem se dostal do Českých Budějovic. Tam ovšem situace ve sboru a na faře byla tak rozdílná, pro mne hotový šok. Bylo mně tam moc těžko a smutno, ale taky jsem tam ve sboru našel bratra, který mi moc pomohl. Paní farářová mi dávala snídaně a obědy mi předplatili v restauraci, ale snad ani nevěděli, že to byla restaurace pro německou armádu. Když jsem tam promluvil česky, tak všichni strnuli a potom mně dávali takové jídlo, že jsem to nemohl jíst. Našel jsem třeba hřebíky v knedlicích, v zelí myši ocásek, tak jsem tam přestal chodit a jedl jsem jen rohlík a pil čaj. Až si mě všimla jedna sestra ze sboru, sestra Janečková, že vypadám špatně. Její manžel byl profesor, v té době už v koncentráku, tak jsem asi měsíc u nich bydlil a zlepšilo se to se mnou. Měla syna, rozuměli jsme si, večer jsme čítali, zpívali, pročítali jsme Husova kázání, Postilu. Jenže jednoho dne, když jsem psal v kanceláři matriky, přišlo gestapo a dva vojáci a odvedli si mě k výsledku. Gestapo mělo kanceláře ve škole v Budějovicích u parku a přivedli mě k jedné kanceláři, otevřeli dveře a když jsem udělal krok, tak jsem dostal ránu do obličeje, že jsem málem spadl a z nosu a z úst mně začala téct krev. Poslali mě tam k takové nádrže, abych si trochu tu krev smyl, a začal výslech. Proč nejsem v rajchu, kde mám kennkartu, a bylo zle. Byl jsem tam takové půldruhé hodiny a dali mi příkaz, že musím odpoledním transportem do Hamburku. Říkal jsem si, že to nepřežiju, protože jsem tehdy vážil asi šestačtyřicet kilo – byl jsem kost a kůže. A ještě mi přikázali, že se musím zastavit na pracovním úřadě, aby mně tam vystavili jízdenku a další dokumenty. V duchu jsem si říkal, že to je můj konec.

1. část rozhovoru s bratrem farářem Jiřím Staňkem (dokončení v příštím čísle).

Připomeňme si ještě, že letos 10. srpna oslaví b. far. Jiří Staněk 80. narozeniny. Přejeme mu i do dalších let Boží požehnání a ochranu.

Sbírka Jeronymovy Jednoty 2002

	Brno I		Brno II	
	2001	2002	2001	2002
HDL	18 625	16 630	11 497	9 597
sbírka darů	34 805	34 080	36 500	33 646

naši presbyteři

1. Čemu se věnujete ve svém povolání (studiu) a kdy se do vaší každodenní práce nejčastěji promítá křesťanská víra?

Snažím se studovat právnickou a teologickou fakultu. Asi jako všichni ostatní se pokouším o to, aby se má křesťanská víra promítla hlavně do vztahů k lidem, které při této činnosti setkávám. Daří se to ovšem jak kdy.

2. Kdo měl největší vliv na utváření vaší víry?

To se dá těžko určit – rozhodně měli (a mají) na moji víru vliv různí věřící lidé, které jsem potkala, ať už u nás ve sboru, nebo jinde; dále pak svými knihami i lidé, kteří jsou většinou už mrtví (například Božena Komárková, o které jsem se poprvé dočetla v ročence našeho gymnázia).

3. Na kterou oblast sborové činnosti byste jako presbyter/ka chtěli zvlášť myslet?

Abych pravdu řekla, tak se s celým rozsahem naší sborové činnosti teprve seznamuji a hledám si místo, kde bych mohla být užitečná a prospěšná.

4. S čím jste v našem sboru nespokojeni a chtěli byste to zlepšit?

Trochu mi vadí jakási uzavřenost sboru vůči okolí. Projevuje se to například i tím, že když přijde třeba v neděli do kostela někdo neznámý a náhodou by zavítal i na nedělní posezení při kávě a čaji, tak si ho většinou nikdo ani nevšimne (což je dáno samozřejmě i velikostí sboru, kde se neznáme ani sami navzájem). Jak to ovšem zlepšit, zatím nevím.

5. O čem byste rádi četli v časopise Setkávání?

Myslím, že na časopise Setkávání je nejdůležitější to, že informuje o životě sboru: o tom, co se dělálo či dělat bude, kam se jelo či pojedě, co se probíralo na staršovstvu – a tuto funkci plní dobře. Co se týče jiných článků, ráda čtu o historii: brněnského sboru, ČCE za války – moc by se mi líbilo, kdyby se tam takové články objevovaly i nadále.

Olga Navrátilová

bylo

Světlo pro AIDS

Ve sborových oznámeních na Svatodušní neděli jsme slyšeli o akci "Světlo pro AIDS", pořádané večer v Červeném kostele. Jde o záležitost skupiny LOGOS, převážně křesťansky orientovaných gayů a lesbiček a jejich přátel. Sešlo se takto kolem čtyřiceti účastníků.

Program byl zahájen uvítáním přítomných sestrou farářkou. Potom zaznělo několik hudebních skladeb - Händel, Dvořák a další. Následoval projev sestry farářky, v němž zdůraznila, že naše společnost nemůže být lhostejná k nebezpečí šíření nemoci AIDS. Uvedla známou skutečnost jejího hrozivého rozšíření v Africe, kde se již takřka podařilo vymýtit některé "viditelné nemoci", jako lepru, ale boj s nemocí, která je v začátcích "neviditelná", je ovšem daleko těžší. Na ošetření a léčbu nejsou finanční prostředky ani dostatek personálu. Program byl ukončen přímluvnými modlitbami a modlitbou Páně. Po ukončení si účastníci zapálili svíčky a v průvodu se odebrali středem města a přes Zelný trh do Denisových sadů pod Petrovem, kde byl celý obřad ukončen položením svíček do symbolu tvaru stužky.

A jaký ohlas mělo toto setkání mezi členy našeho sboru? Posouzeno podle účasti - vlastně neúčasti - žádný. Chceme tím říci, že nás, kteří se pokládáme za křesťany se tato záležitost netýká? Nás nezajímá utrpení takto nemocných, umírajících? Nepotřebujeme se solidarizovat s těmi, kteří, ač nepatří do "našich řad", se angažují tam, kde by právem mohli očekávat naši pomoc? Ptejme se sami sebe, jakou odezvu by mohlo mít takovéto naše jednání. To, že bychom se od těchto minorit nedistancovali, ale projevíli zájem o jejich životní problémy a s nimi soucítili, vzbudilo by jistě u nich otázky, proč tak jednáme, co nás k tomu vede. A tak by mohli najít cestu k tomuto společenství, kde by snad jednou našli i odpověď. Adam Hladký

I v sousedních zemích

je možné najít evangelickou církev, a dokonce je vhodné se po ní občas poohlédnout. Půldruhého tuctu lidí, povětšinou ze sboru Brno II, se o to pokusilo na samém začátku června – ten první letní měsíc začínal sobotou a nedělí. Nebyla to dobrodružná cesta, naopak ji až do poslední podrobnosti připravili přátelé z evangelické farnosti a.v. Vídeň-střed spolupracující s kruhem “Partnerschaft – Partnerství” (to pojmenování jejich kruhu je skutečně dvojazyčné a je skutečně zaměřené na pořádání společných akcí zájemců z jejich a našeho sboru).

Pohodlným autobusem se spolehlivým řidičem se člověk v sobotu odpoledne dostane za dvě a půl hodiny až do samého středu Vídně, ani tu kontrolu na hranicích nikdo z úředníků neprotahoval. Vídeň v sobotu odpoledne, zalitá sluncem, s poněkud mírnějším provozem v Ringstrasse a kolem Hofburgu, se návštěvníkovi jeví jako veskrze přívětivé město.

Hosty z Brna ale čekal nejprve trochu neturistický program. Po přivítání ve sborových místnostech evangelické farnosti a.v. v Dorotheergasse a nezbytné kávé (vynikající, jako ve Vídni snad všude) a pečivu (vynikajícím) byl připraven pozoruhodný výklad prof. Reingrabnera o dějinách evangelické církve v Dolních Rakousích.

Evangelická církev v této části Rakouska odvozuje svůj původ až od událostí nastavších v rámci luterské (někdy říkáme “světové”) reformace, tj. událostí po r. 1517. Zdá se, že tehdejší reformační pokusy tam nedokázaly do sebe včlenit návaznost na dřívější lidová hnutí – na rozdíl od toho, s čím se setkáváme v českých zemích, kde vedle pozdějších luteránů bylo nutno počítat s předchozím vlivem valdenských, husitů, podobojí a Jednoty. Rakouské země se držely zásady “cuius regio, eius religio” (komu patří země, tomu patří náboženství), o víře poddaných si osobovala právo rozhodovat vrchnost. Snad i proto zde dokázala protireformace postupovat velmi úspěšně a velmi rychle.

Toleranční patent (1781) sice umožnil existenci evangelických církví, ale sbory v této části Rakouska zůstaly nepočtené a malíčké. Až po vyhlášení náboženské svobody, a zejména před koncem 19. stol. se situace evangelické církve v Dolních Rakousích zřetelněji změnila k lepšímu. Přibývalo členů i farností a církev získala poněkud snesitelnější postavení ve společnosti.

O čem hosté z Brna v sobotu slyšeli, to si jeli v neděli prohlédnout. Doprovázeni vídeňskými hostiteli navštívili nejprve výstavu, kterou připravil prof. Reingrabner, instalovanou na hradě v dolnorakouském Schallaburgu. A následovala cesta nádhernou krajinou podél Dunaje (Wachau). Je dobře že nezůstalo jen u prohlížení pamětihodností. Zážitkem byla návštěva v evangelické farnosti Krems. Sympatická paní farářka s úsměvem vyprávěla o starostech i radostech sboru, o jeho službě ve městě i v okolí. Evangelická církev ve vedlejším Rakousku prostě nepatří do muzea.

Aby snad tento článek nevzbudil dojem, že hosté byli odkázáni jen na ryze duchovní zážitky, sluší se povědět, že neméně dobře byli hostitelé připraveni postarat se o jejich těla, včetně hladových krků. Jako důkaz připojme český překlad jídelního lístku nedělního oběda. Oběd připravili výteční kuchaři ve Spitzu (Wachau), překlad připravili neohrožení hostitelé, nezapleknuvší se nástrah řeči svých hostů:

Menu 1: polévka s jaterním knedlíkem, zeleninový bochníček

Menu 2: řízek s brambory

Menu 3: filé prs krůty, maslový rýže se zeleninou

Lze si přát víc?

Konfirmandi na Blažkově

Čtvrtek 16. 5. 2002

Srazili jsme se (starší a mladší konfirmandi) na hlavním nádraží v 16.45, rozloučili se s Mariankou, která nemohla jet s námi, nasedli do vlaku a jeli s jedním přestupem do Rožné. Pro Jirku (rozuměj pana faráře Grubera) to byl velice silný zážitek - jel na Blažkov vlakem poprvé. Na nádraží jsme předali batohy a Jirku do Číčovy péče a vyrazili na Blažkov. Zaváhali jsme pouze jednou, když jsme v obci Blažkov nemohli najít kostel, od kterého nás chtěl Jirka mobilem navigovat. Vzhledem k popisu našeho stanoviště - vlevo pole, vpravo pole - si pro nás Jirka raději osobně přišel a pod jeho vedením jsme dorazili do tábora. Po večeři z vlastních zásob jsme si zahráli plácanou a pak jsme psali ve čtveřicích pohádku o Červené Karkulce, kde jsme měli sami sebe v jednotlivých postavách charakterizovat. V našem podání se sice hlavní téma pohádky jaksi vytratilo, ale svůj účel hra splnila: když jsme se dosmáli, šli jsme (poměrně brzy) spát.

Pátek 17. 5. 2002

Pak nás čekalo ráno a na snídani nám kuchař připravil perník s marmeládou. Následoval Jirkův dopolední program. Nachystal si pro nás biblický příběh o Naamanovi a izraelském děvčátku. Mladší konfirmandi dostali za úkol příběh převyprávět, zatímco starší probírali některé konfirmační otázky. Před obědem jsme přemýšleli nad otázkami víry, na které neznáme odpověď. Sepsali jsme je a shromáždili do krabice. Potom oběd a po něm volejbal. Číča měl pro nás připravenou hru s ringokroužkem a Sedánek v lese nad táborem. Později odpoledne jsme se zabývali opět konfirmačními otázkami a ti mladší Starým zákonem. Po večeři byl akční večer. Hráli jsme štafetu pantomimicky předváděných sportů a probrali jsme s Jirkou i naše otázky z krabice. Po dlouhém dni jsme zalezli do spacáků a pokojně usnuli.

Sobota 18. 5. 2002

Po noci následoval další den a tím byla sobota. Jirkovi se podařilo nás vzbudit a všichni jsme se sešli u snídane. Následovala obvyklá chvilka na umytí nádobí a pak už příběh z Bible. Tentokrát se nám do ruky dostal příběh o Davidovi. Po jeho podrobném zkoumání a vysvětlení se mladší pustili do přepsání v přítomnosti. Na nás starší čekaly oblíbené konf. otázky. Před obědem jsme si ještě přečetli výtvar mladšího ročníku (opravdu originální) a pro Jirku napsali záluďné otázky typu: může Bůh, když je všemohoucí, vytvořit tak velký kámen, aby ho neunesl? Ty se však vysvětlovaly až po večeři. Odpoledne se hrál volejbal, Číča připravil hry Ufoball a Sedánek. Pak jsme probírali reformační církev, byla malá svačina a chvilka volna před večeří. Večer hry "na sardale", "na debily" a jiné.

Neděle 19. 5. 2002

Po snídani (buchty) a sbalení se v hlavní místnosti konala bohoslužba se vším všudy (chyběl pouze farář). Kázání četl Číča. Srovnával zmatení jazyků při stavbě Babylonské věže s novozákonním textem o naplnění apoštolů Duchem svatým. Když jsme úspěšně uklidili kostel, šli jsme si zahrát Ringo. Po obědě (zeleninová polévka a guláš) jsme předali batohy Číčovi, rozloučili se s Blažkovem a vyrazili na nádraží.

Otázky, na které se nás ptají a které někdy trápí i nás

Proč Bůh stvořil lidi zlé (ne zcela dobré) ? Jak poznáme, že je Bůh pravdivý?

Už někdo Boha viděl ?

Je nějaký důkaz, že Bůh existuje?

Nedávno se mě někdo zeptal: Jaký má zrovna můj život smysl?

Může být křesťan zároven anarchista, hipisák, pankáč atd.?

Může brát křesťan drogy, kouřit trávu? Projeví se to na jeho víře?

Jak můžeš věřit, že až umřeš, bude nějaký soud, když jsi ještě neumřel? Třeba si to jen lidé vymysleli.

Proč se modlíš? K čemu to je, když tě Bůh často nevyslyší? (Před písemkou prosím o jedničku, a dostanu trojku.)

Jak můžeš vědět, že je pravda, co se píše v bibli? Odkud má Bůh svůj zákon?

Existuje očištec? (Prosím o nezauiatou odpověď, tj. ne z pohledu evangelíka.)

Může Bůh stvořit kámen, který neuzdvihne?

Zdá se mi divné, že lidé s jiným náboženstvím věří v boha úplně stejně jako my a jsou přesvědčeni, že to jejich náboženství je 100% pravé, i když ví o tom našem. Stejně si to myslíme i my. Kdo to tedy pozná?

Když byl Ježíš "čistě zrozen", je potom naše narození nečisté? Co je na něm špatného?

Může křesťan věřit v mimozemšťany a nadpřirozené jevy?

Může křesťan věřit hvězdám a tomu, co je v nich napsáno?

Proč se mi smějí spolužáci, když vědí, že chodím do evangelického kroužku?

Jak bych měl lidem vysvětlit soustředění s konfirmákem?

Také křesťané kvůli víře zabijí druhé lidi jako islámští bojovníci?

Je dobré, kdybychom se někoho, kdo věří v jiného boha a náboženství, snažili přesvědčit o pravdivosti křesťanství? Mně by nevyhovovalo, kdyby se mě někdo snažil přesvědčit o správnosti jiného náboženství.

sepsali konfirmandi na soustředění na Blažkově

Sborový víkend na Blažkově 31. 5. - 2. 6. 2002 sboru Brno I.

Pátek byl ve znamení příjezdu, zabydlování a uklízení myšinců v chatkách. Program začal v sobotu, během které ještě přijížděli další účastníci, kteří nemohli zůstat (např. kvůli dětem) přes noc. Kolem poledne náš stav kulminoval a ustálil se do večere na čísle 56. Nejhojněji byli zastoupeni členové skautského oddílu, pro které to byla současně i cyklistická výprava.

Příběh o Gedeonovi (Soudců 6–8) se probíral ve třech věkových skupinách a vždy předcházela diskuze nad otázkami, které dopředu připravil pan farář Jiří Gruber a na které pak byla v textu buď jasná nebo skrytá odpověď. Další série dotazů k biblickému textu pak vznikla po jeho přečtení, mládež chtěla například nejobsáhleji probírat co to byl efód.

Odpoledne byl program individuální: skauti vyjeli na kolech, některé rodiny zůstaly s dětmi, někdo dělal dřevo a zbytek dospělých vyrazil na krátkou procházku proti proudu Bobrůvky. Odpoledne se pokračovalo s příběhem, večer hráli skauti hry v jídelně a dospělí se sesedli kolem stolu v kuchyni. Jak postupně usínaly děti, tak se náš počet rozrůstal. Probíralo se fungování sboru, problémy jak je kdo cítí, co by se dalo vylepšit. Končili jsme až kolem půlnoci a večer byl, myslím, pro všechny přínosný. Jeden z hlavních závěrů by se dal definovat jasně: jak je pro faráře důležitá zpětná vazba a reakce od sboru – ať pozitivní, či negativní –, ale hlavně nějaká.

V neděli už všechno směřovalo k odjezdu. Po společném dokončení biblického příběhu se začalo balit, protože skauti vyrazili na kolech směr Brno chvilku po obědě, následování brzy i ostatními.

Co říct na závěr? Vyzkoušeli jsme si příjezd od Blažkova a cesta není zdaleka tak hrozná jako loni. Jenom v superlativěch se dá mluvit o kulinářském umění Markových, kteří se o nás s vydatnou pomocí Čiči a dalších dobrovolníků v kuchyni starali.

A jak výlet hodnotila mládež? Určitě se všem na Blažkově líbilo a všechny výlety byly vydařené a kofoly ve všech hospodách ubývalo po hektolitrech, jakmile jsme přijeli. Taký cesta zpět z Blažkova do Brna byla velmi náročná, ale protože jsme pochody vycvičení junáci, tak jsme vše s pohodou a humorem zvládli.

Petr a David Zukalovi

„Rukou jsem rozehnal voňavý obláček marihuanového kouře, abych rozeznal obličej svého rozesmátého kamaráda, a posunkem nabídl tzv. jointa k dalšímu cestování mezi skupinkou evangelické mládeže našeho jihomoravského seniorátu.“

Fikce, vtip či literární licence? Snad... Každopádně, téma drogových závislostí v okruhu evangelické mládeže podle mého názoru rozhodně není tématem neaktuálním. Na školce v Břeclavi jsme měli zjistit, jestli je možné k tak často diskutovanému tématu říci i něco nového. Po první dopolední přednášce pojaté velmi „pedagogickou“ metodou se jistě řada posluchačů domnívala, že jediné nové poznatky o drogové problematice mohou zjistit snad již jen osobní zkušenosti a otráveně přemýšleli, pod kterou maskou počestného evangelíka se skrývá dobře zásobený dealer. Naštěstí další přednášející Ladislav Czemy se k tématu postavil čelem a zajímavě postavenou přednáškou snad probudil většinu zúčastněných.

Adrenalinové sportovní odpoledne mělo podle ohlasů větší úspěch (i když řada disciplín se díky menšímu počtu školkařů nemohla uskutečnit) a splnilo očekávání všech.

Odpolední panelová diskuse se sice musela obejít bez přednášejících, ale i přesto byla přijata nad očekávání dobře. Některým dotazům z řad účastníků se podařilo odpoutat pozornost od drogových závislostí k jiným, společensky přijatelným závislostem, čímž se prostor pro diskusi rozšířil. A kdyby byla diskuse o 20 min kratší, nedalo by se jí už nic vytknout.

Večer promítaný film „Lepší už to nebude“ s Jackem Nicholsonem a Helen Huntovou v hlavních rolích vítaným způsobem odvedl pozornost od drog k původně zamýšlenému netradičně pojatému školkovému tématu každodenních závislostí a rituálů a téma vhodným způsobem odlehčil, aby mládežníci mohli s dobrou náladou jít spát a ráno se odpočati účastnit nedělních bohoslužeb.

Co si člověk přestaví, když se řekne školka? Jednomu by se chtělo říct, že to je pořád dokolečka, stále o tom samém. Člověk přijede, vyhledá ty „správné“ známé a přátele, zařadí se do party a je spokojen. Jenže třeba to tentokrát nešlo? Třeba jsem tentokrát nenašel(a) ty své „správné“ známé a nemohl(a) se zařadit? Je vidět, že generace se střídají, a proto jsme se na závěr školky zeptali starších účastníků na jejich pocity.

(R)edakce: Co se vám na školce líbilo?

(O)dpovědi: Pinec ♦ Mirka (krásná slovenská evangelička, pozn. redakce) ♦ Czemy.

R: S čím jste naopak byli nespokojeni? O: S přednáškou Zlaticí Bakošové ♦ S tím, že byla školka zase v Břeclavi ♦ Chyběli mi důležití přátelé ♦ Klesá účast ♦ Sám se sebou.

R: Jaký je váš názor na mladší účastníky? O: Karásci do SOMu!!! ♦ Pohoda ♦ Dobře, že jezdí ♦ Myslím, že se nebaví ♦ Jsem nadšená z mladé generace ♦ Kašlou na nás.

R: Jak se vám líbilo téma? O: Stokrát převařeně ♦ Mladým snad něco řeklo ♦ Proč nebylo původně zamýšlené téma o každodenních závislostech a rituálech?

R: Co si myslíte o vztahu evangelické mládeže k drogám? O: Není chladný.

R: Co byste na školce změnili? O: Kulturu ♦ Organizaci ♦ Aby se účastníci více zapojovali, víc vlastní aktivity.

Přímluvná modlitba z Břeclavi

Tahle školka za chvíli skončí a my ji budeme hodnotit. Rychle zapomeneme na drobné nepřijemnosti, občasnou nudu, únavu nebo nepřijemné ranní stavy a v paměti zůstane spíš tahle sluneční idyla a setkání se známými. Ne každé setkání s lidmi ale je tak skvělé, ne každé je tak roztomilé. Ne všude jsou lidé spolu - až příliš často stojí proti sobě. Naštěstí nežijeme v zemi, kde zloba a krivdy staré několik generací dělí vztahy mezi lidmi. Ale i my sami se v našich běžných životech dopouštíme chyb, které dokážou otrávit vztah s druhým člověkem. A protože často nedokážeme vlastní pochybení rozpoznat, prosíme Tebe – o pomoc a naději.

O reflexi pocitů z česko-slovenské školky v Břeclavi se pokusili DR a PQ.

koutek pro mládež

Venku a uvnitř

Dědeček se sklonil k vnoučkovi a dal mu pusku na dobrou noc. Dítě si hned otřelo tvář.

"Proč se utíráš?" ptala se maminka. "Když ti někdo dá pusinku na tvář, tak si ji nemusíš utírat."

"Ale já jsem si ji neutíral na tváři. Já jsem si ji utíral uvnitř."

Ve vlaku jela maminka s dítětem, které chvíli neposedělo.

"A teď už sed'!" přikázala mu.

Ale dítě jako by ji neslyšelo a dál si stoupalo na sedadlo, aby se mohlo dívat y okénka.

Rozzlobená maminka popadla dítě za ramena a posadila ho vedle sebe.

Dítě se na ni vzdorovitě podívalo: "Navenek sice sedím, ale uvnitř stejně stojím!"

Protože to, co máme "uvnitř", je důležitější než to, co je navenek.

Tak proč?

"Tati, ty jsi tučňák?"

"Ano."

"A dědeček je taky tučňák?"

"Ano, dědeček taky."

"A pradědeček je taky tučňák?"

"Ano. Pradědeček byl taky tučňák."

"A já jsem taky tučňák?"

"NO ano, ty jsi také tučňák."

"Tak proč je mi taková zima?"

Celá jedna generace lidských bytostí dnes pociťuje velký chlad.

Děti jsou jako zhaslé lampy. Tolik hodin náboženství ve škole, tolik katechismu, ale světlo se ne a ne rozsvítit. To je tím, že ten, kdo v ruce vypínač má, zapomněl, jak se rozsvěcuje

Činy jsou mocnější než slova.

-římské-

Jinoch se stává mužem, když obejde kaluž, místo aby do ní vstoupil.

-Platón-

Kdo váhá, hledá důvody, proč nesmí.

-Lessing-

Dva životy

Hovory s Viktorem Fischlem zaznamenala Dana Emingerová.

Jako doporučení si vypůjčím slova spisovatele Arnošta Lustiga, který knihu vyprovodil na cestu takto: “Viktor Fischl je klenot v pokladnici české literatury. Všechno, co napsal, prošlo prověrkou času. Jeho umění vyžrálo v minulém století, přešlo s fanfárami i bez fanfár do nového tisíciletí. Napojeno tím nejlepším, co je ve Starém zákoně, a tím nejlepším, co v sobě má Česká země, nám odevzdal Viktor Fischl dílo, které bude žít stejně dlouho jako bude žít česká literatura. Coby spisovatel se stal ještě za svého života klasikem. Číst o něm, co o sobě říká na chytré, moudré a mladistvé otázky mladé novinářky Dany Emingerové, je zatím poslední dobrodružství, kterého se nám od Viktora Fischla dostává. Kéž by žil a psal až do stodvaceti!”

Letos v červnu se Viktor Fischl dožívá devadesáti let a své stáří nosí jako kytku na klopě, jak jeho postoj charakterizovala právě Dana Emingerová. Český spisovatel a izraelský diplomat prožil tak bohatý život, že jeho náplň by stačila na životy dva. Odtud tedy název knihy, která přináší Fischlův životní příběh ve spisovatelových vzpomínkách. Putujeme s ním od dětství v Hradci Králové, přes dobu studií k prvním básnickým pokusům, ale také do londýnského exilu, který prožil v letech 1939-1945 po boku Jana Masaryka. Po únorovém převratu roku 1948 odešel Viktor Fischl do Jeruzaléma, přijal hebrejské jméno Avigdor Dagan a téměř třicet let působil v izraelských diplomatických službách v Japonsku, Polsku, Rakousku, Barmě. Po ukončení své diplomatické mise se od roku 1977 věnuje jen spisovatelské činnosti. Bývá nazýván mistrem slova a pera a možná neuvěříte, že vydal 9 básnických sbírek, 19 knih próz, 4 knihy dokumentů, jako Antonín Dvořák, Hovory s Janem Masarykem, Hovory s Karlem Steinbachem a Setkání. Napsal i 4 knihy pro děti. A jeho překlady z hebrejštiny do češtiny by vydaly na samostatnou úvahu. Pro nás je asi nejdůležitější, že přeložil poezii Starého zákona. V roce 1998 vydal Píseň písní a o rok později Žalmy. V současné době je na knihkupeckých pultech hnědává silná knížka ve tvaru špalíčku Poezie Starého zákona, kterou Viktor Fischl přeložil, a obsahuje Knihu Jób, Knihu Žalmů, Knihu Přísloví, Knihu Kazatel, Píseň písní a Nárek Jeremiášův. Těmito překlady dovršil Viktor Fischl svůj úkol, který si před lety předsevzal a mnohdy se obával, bude-li mu dopřáno toto dílo dokončit. Podařilo se a vlastně po prvé v historii se chopil překladu poezie Starého zákona básník, který dokonale ovládá hebrejštinu. Doporučuji i tuto knihu vaší pozornosti.

Ale vraťme se ještě ke vzpomínkové knížce Dva životy. Je to veliké zamyšlení i nad tématy věčnými: o psaní, o diplomacii, o Židech, o lidských kořenech, o stáří, o kráse stvoření a veliké radosti nad dílem Stvořitele, ale i o holocaustu a o smrti. Všechno je to podáno s moudrostí, ušlechtilým zápallem a čistou a krásnou češtinou.

Po přečtení knihy Viktoru Fischlovi naprosto věříte, když říká: “Myslím, že vždycky stálo a bude stát za to žít. Vychutnat si život do dna. Do posledního dechu. Měl jsem dost času si to vyzkoušet a ničím si nejsem tak jist.”

Eva Šimková

domácí pobožnost

Bartimeus (Mk 10, 46-52)

Tak tedy uzdravení. Zázrak. Jeden z těch zázraků, které kdysi posilovaly víru, a přesně o ně dnešní lidé zaškobrtnou a nedokážou věřit.

Když v evangeliích narazíme na nějaké uzdravení, bývá to proto, abychom snáze vyrozuměli, a že setkání s ním proměňuje lidský život (a to k lepšímu!). Žádné uzdravení není v bibli proto, aby Ježíše předvedlo jako nejlepšího bylinkáře, zaříkavače či doktora. Jsou tu proto, abychom náležitě viděli, že setkání s Ježíšem znamená změnu.

Použil jsem slovo zázrak. Avšak jak k tomu uzdravení došlo, to tu není. Je tu jen Ježíšova věta o víře a pak zmínka, že slepý prohlédl. Uzdravení je tu trochu jako přívěšek, jakoby navíc.

Mnohem víc prostoru dává vypravěč tomu, co bylo předtím, jak Bartimeus křičel, jak mu Ježíšovi blízcí bránili, jak se nakonec k Ježíšovi dokřičel – a pak je tu ten přívěšek: “prohlédl a šel tou cestou za ním”. Všecko je teď jinak: dřív neviděl, teď prohlédl; dřív seděl u cesty, a teď jde za Ježíšem. Není už to, co byl dřív – svůj kabát, podle kterého byste jej poznali, zahodil hned na začátku.

Když o ty zázraky dnes lidé klopýtají, zkusme se na Bartimeův příběh podívat odjinud. Však to není příhoda o metodách v očním lékařství. A o čem tedy je?

To zjistíme docela snadno, stačí se trošku rozhlédnout po kapitole, ve které ten příběh je zapsán (protože evangelisté svá vyprávění neseřadili náhodně a dobře si promysleli, kam který příběh patří a jak spolu souvisí).

Tak tedy: Najdete v té kapitole jednoho známého bohatého muže – toho, který přijde za Ježíšem a ptá se, co má dělat, aby taky patřil do Božího království. (Mimoходом: těsně předtím Ježíš řekl, že kdo nepřijme Boží království jako dítě, nevejde do něj.) Ježíšův rozhovor s tím boháčem je známý: dodržovat předpisy je pěkné, tak jen ještě rozdej, co máš, a pojď za mnou.

Jestli to ten muž udělal, to nevíme, protože to pro nás není důležité. Nám v tuto chvíli stačí, nač Ježíš upozornil učedníky: že kdo něco mají, to vlastně budou mít těžší – kdopak z nich se dokáže rozloučit s tím, co má. To je hrozné, lekli se žáci, kdo tedy může být spasen.

Teď tedy Bartimeus, kterého zachránila jeho víra, jde za Ježíšem. Příběhů, jak Ježíš někoho povolal, je v evangeliu víc. Vždycky stačila Ježíšova autorita, jediné slovo, a šli. Tady je to jinak: To Bartimeus volá Ježíše a jeho přání, jeho životní touha je tu důležitější než co jiného. Učedníci už se z příběhu vytratili, skoro to vypadá, že kamera teď sjela z Ježíše a na chvíli sleduje žebráka Bartimea jako hlavního hrdinu.

Nakonec proč ne? Co když se v něm máme trochu poznat? Nebo jsme doma spíš mezi těmi, kdo jdou s Ježíšem a říkají ostatním “mlč” a “neruš”? Možná i k nim patříme. Mezi ně teď Bartimeus přinesl něco, co “učedníkům z povolání” někdy chybí. Všechny ty, kdo už nečekají žádné překvapení, teď dráždí k novému apetitu víry, k pohybu a aktivitě, k naději. A stejně tak zakřiknuté křesťany, kteří si ani nedovolí spojovat svou víru s odvahou, s vitalitou – jako by víra měla umrtvovat, a ona má přitom vnést do života nádhernou plnost a svobodu!

(Výňatek z kázání Jana Keřkovského. Převzato ze sbírky kázání téhož: Pozvánka pro nezasloužilé, vyd. FS ČCE Třebenice v nakladatelství Mlýn 2001, s. 150-152.)

společenská kronika

Brno I

1.7.	Köhlerová Bedřiška	95 let
1.7.	Bárta Ladislav	50 let
3.7.	Dobrovolná Františka	91 let
4.7.	Freislebenová Božena	85 let
5.7.	Šťastná Marie	60 let
10.7.	Zhořová Božena	70 let
12.7.	Veverková Marie	94 let
13.7.	Nešporová Věra	60 let
14.7.	Stehlík Emil	96 let
19.7.	Běhal Alois	89 let
22.7.	Syrovátková Hana	30 let
23.7.	Moczková Alžběta	91 let
25.7.	Gallus Jan	50 let
26.7.	Firbasová Věra	50 let
26.7.	Syptáková Anna	89 let
29.7.	Vidláková Zuzana	40 let
3.8.	Matoulková Marie	50 let
5.8.	Rottová Dagmar	50 let
5.8.	Tomancová Klára	20 let
6.8.	Doleželová Hana	20 let
9.8.	Rybáříková Kateřina	30 let
12.8.	Šilha Jaromír	10 let
13.8.	Měšťan Libor	70 let
13.8.	Slámová Věra	90 let
15.8.	Ondrová Blahoslava	87 let
19.8.	Najman Jaroslav	50 let
19.8.	Paseková Eleonora	70 let
20.8.	Tomková Božena	86 let
21.8.	Velímský Dušan	30 let
21.8.	Velímská Alexandra	30 let
22.8.	Boučková Daniela	30 let
24.6.	Nykodýmová Milada	75 let
26.8.	Poláková Ivana	20 let
28.8.	Zezula Jiří	20 let

1.9.	Flajzarová Sabina	85 let
4.9.	Kopřivová Dobromila	80 let
7.9.	Pavlík Ladislav	30 let
7.9.	Šilhová Eva	30 let
9.9.	Benešová Markéta	30 let
9.9.	Navrátil Vít	60 let
18.9.	Vacková Ludmila	80 let
20.9.	Valentová Alena	75 let
22.9.	Hrbková Dagmar	50 let
24.9.	Hejtmánek Jaroslav	94 let
25.9.	Firbas Petr	50 let
25.9.	Franců Jan	50 let
25.9.	Krutišová Eva	60 let
30.9.	Prudíková Anna	86 let
30.9.	Bačák Jan	95 let

Rozloučili jsme se:

7.5. MUDr. Jaromír Vašíček, nar.1935

Pokřtěni byli:

19.5. Karolina Theimerová, nar. 2002

2.6. Adéla Petra Lokajová, nar. 1997

2.6. Veronika Radka Lokajová,
nar. 2002

16.6. František Šimek, nar. 2001

23.6. Josef Michal, nar. 2001 - presentace

30.6. Laura Anna Sträterová, nar. 2002

Sňatek uzavřeli:

1.6. Eva Dundálková a Petr Koukal

22.6. Zora Učenová a Ivan Telecký

22.6. Irena Machalolová a Marek Šulák

29.6. Alžběta Šnedarová a Jan Hudeček

společenská kronika

Brno II

1.7.	Věra Vinterová	76 let	3.9.	Jarmila Mauerová	77 let
2.7.	PhMr. Sáva Vintera	85 let	3.9.	Vlasta Brodská	77 let
5.7.	Věra Vašíková	80 let	5.9.	Ing. Bedřich Gottwald	82 let
8.7.	Věra Randýsková	78 let	5.9.	Vladislav Trš	77 let
10.7.	Jaroslav Kudla	87 let	9.9.	Zoltán Urbančok	77 let
12.7.	Jaroslav Brodský	79 let	11.9.	Miloš Budínský	75 let
17.7.	Gusta Psotová	89 let	11.9.	Vlasta Zavřelová	81 let
21.7.	Zdeňka Švyhnosová	79 let	16.9.	Ludmila Kuncová	87 let
25.7.	Jindřich Dobeš	93 let	17.9.	Jaroslav Vašíček	83 let
26.7.	Josef Sladký	76 let	18.9.	Marie Kunderová	80 let
28.7.	Olga Strmisková	81 let	18.9.	Věra Feilerová	78 let
2.8.	Marie Husáková	84 let	22.9.	Božena Rašovská	86 let
2.8.	Hermína Fusková	91 let	22.9.	Marie Šomková	75 let
2.8.	Zdeňka Šimáčková	81 let	23.9.	Marta Pánková	79 let
3.8.	Věra Uhlířová	75 let	24.9.	Františka Totušková	83 let
3.8.	Ladislav Vašina	75 let	26.9.	Otmar Doležal	82 let
6.8.	Gabriela Karásková	81 let	28.9.	Dušan Máček	80 let
6.8.	Albert Štěrba	83 let	28.9.	Věra Kudlová	75 let
10.8.	Vlasta Melicharová	75 let			
10.8.	Jiří Staněk	80 let			
10.8.	Zdeněk Vojtíšek	79 let			
13.8.	Zdenka Pokorná	76 let			
15.8.	Miroslav Kunz	83 let			
18.8.	Anna Radličková	89 let			
22.8.	Štěpánka Zálešáková	80 let			
29.8.	Věra Zemanová	84 let			
31.8.	Jaroslav Kučera	75 let			

V květnu byla pokřtěna:

19.5. Marta Průdková, nar. 2001

V květnu jsme se rozloučili:

10.5. Růžena Hanáková, nar. 1907

14.5. Milan Feiler, nar. 1969

ze sborů ČCE

Brno-Židenice

Jílkova 74, Farní úřad Konečného 6, tel. 48538108

V době prázdnin se konají bohoslužby každou neděli v 9.00, program v týdnu odpadá.

Sborový pobyt na Blažkově proběhne v týdnu od 3. do 10. srpna.

Brno-Husovice

Netušilova 26, tel. 45212420

V době prázdnin jsou bohoslužby v neděli v 9.00, ostatní sborové aktivity odpadají.

b u d e

Prázdninové soustředění Cantate Domino

se letos bude konat opět v Poličce, a to ve dnech 22. až 25. srpna. Máme zajištěno pohodlné ubytování s plnou penzí (cca 200,- Kč na den a osobu), takže se můžeme maximálně věnovat zpívání a připravit si repertoár pro nadcházející rok. Část dne je obvykle věnována výletům a poznávání místních zajímavostí. Na všechna naše minulé soustředění v Jimramově, Lesonicích a Poličce máme ty nejkrásnější vzpomínky a těšíme se, že se nám i to letošní vydaří.

lm

Televizní magazíny

V červenci bude v Křesťanském magazínu na programu portrét básníka Václava Renče a dokument italské společnosti Eurofilm, zabývající se složitou nábožensko-sociálně-politickou situací v Súdánu a křesťanskou zahraniční pomocí této zemi.

Pořad shlédneme v neděli 21. července kolem 15. hodiny na programu ČT 1.

Kostnická jednota ve spolupráci s diecézní radou ČSSH pořádá

slavnostní bohoslužby 6.7. 2002 v 17.30

k uctění památky Mistra Jana Husa, které se konají dne 6.7. 2002 v 17.30 hodin v Husově sboru v Brně – Botanická 1. Liturgii povede bratr biskup Petr Šandera z ČSSH. Kázáním poslouží sestra farářka Olga Tydlitátová z ČCE. Varhaní doprovod: sestra Jaroslava Luklová.

i n z e r á t

Farní sbor ČCE v Brně I hledá zájemce o práci sborového pracovníka/ce (sborový bratr či sestra) na plný úvazek od 1.1.2003. Předpokladem je aktivní podíl na životě sboru, znalost práce na PC, organizační zkušenosti a komunikační schopnosti. Součástí pracovního úvazku je kancelářská práce (1/3), pochůzky a návštěvy (1/3) a úklid sborových místností (1/3). Písemné přihlášky se stručným životopisem odevzdejte ve farní kanceláři nejpozději do 9. září 2002 nebo kazatelům sboru, u nichž můžete získat podrobnější informace.

p r o s b a

Prosíme všechny naše čtenáře a členy obou brněnských sborů, kteří se o prázdninách zúčastní bohoslužeb v jiném sboru nebo v církvi - ať už u nás nebo v zahraničí -, aby nám o tom podali krátkou informaci, kterou otiskneme pod společným názvem: "Na návštěvě u bratří a sester". Zprávičky s krátkou charakteristikou a odlišnostmi, které vás zaujaly, nám, prosíme, pošlete v prvním týdnu v září. Pěkné prázdniny Vám přeje redakce.

Kazatelská stanice v Tišnově

Kde je Tišnov, to snad v Brně alespoň někteří alespoň tuší (možná). Druhdy sličné a útulné městečko v podhůří Vysočiny je ponejvíce chápáno jako součást venkova přiléhajícího k Brnu, bez zvláštního přihlídnutí k jeho staroslavnosti. Zasazeno do nádherného okolí stojí takové městečko za návštěvu a pozornost.

Dějiny kazatelské stanice teprve čekají, až je někdo sepíše. Počátek její činnosti je spjat s rozvojem působení evangelického sboru v Brně po vzniku samostatného státu a sjednocení církví. Prvorepubliková atmosféra bezesporu přála rozvoji mateřského sboru v Brně a činnost kazatelské stanice se o mateřský sbor opírala. Tišnov je z Brna poměrně snadno dostupný. Zastavuje tam dodnes i řada rychlíků směřujících přes Havlíčkův Brod do Prahy. Osobní železniční přeprava tedy umožňovala, aby brněnští kazatelé (faráři, vikáři a celá řada pomocníků) vedli v kazatelské stanici služby Boží, pečovali o biblické hodiny, vyučování atp.

Zářez do práce kazatelské stanice představovala válka, ale ani tehdy její činnost neustala, stejně jako natrvalo neustal kontakt s mateřským sborem.

Pokud se dnes dá zjistit, neobjevil se v průběhu třicátých či čtyřicátých let výraznější projekt na osamostatnění tišnovského evangelického společenství s případnou úvahou o vybudování vlastního bohoslužebného střediska. Zato opora kazatelské stanice mj. v tišnovských učitelských rodinách umožňovala konání shromáždění ve školách, a to až dost daleko do padesátých let, kdy to začalo být nesnadné a státní správa usilovala o vytěsnění činnosti církve kamsi za okraj společnosti.

Padesátá a šedesátá léta však představovala také řadu výrazných změn v životě města. Mj. kvůli tomu, že se v blízké části Vysočiny postupně rozšiřovala těžba uranu. Představovalo to nejen zásah do krajiny, ale nadto a o to víc také do podoby sídel – Tišnov jako největší z blízkých obcí tím byl výrazně poznamenán. Město se rozrostlo, změnilo se složení jeho obyvatel. Objevily se panelákové stavby a dle svědectví starousedlíků také přibývalo projevů sídlištního způsobu života. Lidé se navzájem neznají, domů přicházejí často jenom proto, aby tam přespali. Vyrůstá samozřejmost stěhování za prací, zejména mladší lidé odcházejí raději do větších měst, kde je pro ně víc pracovních příležitostí a jsou rozmanitější.

Kazatelská stanice pocítila úbytek mladších rodin a mladých lidí vůbec. K tomu však přistoupilo omezování práce ze strany státní správy a zmíněná už snaha vyhostit církev do myslitelné nejzazšího ústraní. Jedním z projevů bylo opětovné a těžké hledání místa, kde by se lidé mohli sejít ke službám Božím, bývala to namnoze místa velmi nehostinná. Toto pravidlo trvalo žel až do konce let osmdesátých, naopak v polistopadové době se práce kazatelské stanice setkala s vstřícností a pochopením ze strany jak městského úřadu, tak dalších institucí a podniků, které nám v nouzi hledání přístřeší byly nápomocny.

Kdosi věci znalý před časem poznamenal, že ve velkém kostele je bohoslužebný prostor a rámec předem dán a lidé do něj vstoupí a projdou jím. V malém shromáždění malé kazatelské stanice je však potřeba, aby si účastníci prostor pro služby Boží pokaždé znovu svou intenzivní účastí utvářeli. Současná bohoslužebná setkání členů kazatelské stanice v Tišnově jsou takového jevu živoucím příkladem.

Jaroslav Vitek

zprávy ze staršovstva

Brno I

V úvodu schůze staršovstvo vyjádřilo svou radost nad průběhem konfirmační slavnosti, k níž významnou měrou přispělo i vystoupení pěveckého sboru Cantate Domino, které zpívalo Truverskou mši Petra Ebeny. Dále se řešila koordinaci stěhování sborových místností do nových prostor, která by měla proběhnout během prázdnin.

Byla svolána výchovná komise (18.6), která připraví souhrnný plán sborového vzdělávání na příští školní rok a tentýž den se sejde i koordinační skupina při pěveckém sboru CD. Finanční komise doporučila vytvoření nového pracovního místa (viz inzerát v tomto čísle). Bylo poděkováno sestře Najbrtové a bratru Zukalovi, kteří měli na starost sbírku Jeronymovy Jednoty. Na sborník prací J. B. Součka bylo odsouhlaseno příspěvek 3000 Kč. Komise křesťanské služby si vzala za úkol vejít v kontakt s lidmi, kteří se přestali ke sboru hlásit. Stavební komise podala informaci o postupu stavebních prací. Byla podepsána nájemní smlouva na druhý obchod (firma s dámským oblečením). Byla také rozšířena smlouva s Evangelickou akademií, která si na rok pronajala prostory po Britské radě. V budoucnu však uvažuje o odchodu Církevní zdravotní školy do jiné budovy, zatímco Vyšší odborná škola a internát by zůstaly. V říjnu se plánuje zájezd staršovstva do partnerského sboru v Bratislavě. Úklidové práce v kancelářích a nových sborových prostorách bude do konce roku vykonávat sestra Jana Weiglová. Bylo odsouhlaseno společné prohlášení staršovstev sboru Brno I a II o spoluvlastnictví střediska na Blažkově. Pracuje se na upřesnění inventarizaci sborového majetku. Příští schůze bude 9. září.

jj

Brno II

Letní večer (17. června), v němž se staršovstvo sešlo k poslední předprázdninové schůzi, snad smíme chápat jako předzvěst přívětivého léta, jež se už dává ohlásit. Rovněž staršovstvo se zabývalo programem jednání, který byl, ač jen málo, letní. Správa střediska na Blažkově, letního střediska sborů Brno I a Brno II předložila návrh společného prohlášení o středisku. Staršovstvo o něm hovořilo se značnou podrobností, ale výsledkem rozhovoru bylo rozhodnutí jednomyslně jej přijmout, což se stalo. Rovněž zajištění služby presbyterů oznámením a přímluvnými modlitbami se podařilo uskutečnit tak, že až do září nebudou služby Boží v Blahoslavově domě ochuzeny o tuto (důležitou) část. – Blahoslavův dům je místo, které se mnohdy hodí k uspořádání seniorátních a celocírkevních akcí, ale zájem o příležitostné používání jeho prostor mají také necírkevní instituce – a na staršovstvu bylo i tentokrát rozhodnout, v čem a jak jsme schopni v konkrétních případech takovému zájmu vyhovět. – Z iniciativy Křesťanské služby začal sbor Brno II podporovat pořádání zájezdů pro starší členy sboru do nepříliš vzdálených a zajímavých míst v naší zemi spojených s návštěvou evangelických sborů a církevních zařízení. Staršovstvo tuto iniciativu schvaluje a podporuje. – Jednomyslně rovněž vyslovilo podporu skutečnosti, že sbor Brno I spolu s našimi kazateli připravuje příležitostné konání evangelických služeb Božích v německé řeči. Pokládáme tuto službu v Brně za potřebnou, vítáme ji, a jsme vděční sboru Brno I za jeho přístup. – Energeticky náročnou činnost starších při této schůzi výrazně usnadnil nejmladší z nich, který v rámci oslavy svých narozenin pozval všechny přítomné sestry a bratry ke konzumaci velikánského a chutného narozeninového dortu. On sám vysvětlil tento svůj postup tak, že jako benjamínek staršovstva se chce takovou úplatou vyhnout šikaně od služebně starších presbyterů, ale ostatní presbyterky a presbyteri na tento mylný výklad nic nedali a vychutnávali si sladkost nabídnutého pohoštění – litovat mohli pouze toho, že takové narozeniny nebyvají častěji.jv